

Պարույր Սևակ

Բանաստեղծի վախճ

Ես ի՛նձ համար չեմ վախենում.
Կուզե՞ք՝ վա՛ղն էլ ընկնեմ-մեռնեմ:
Վախենում եմ ջրի՛ համար
Եվ ջրային խճանկար ա՛յն քարերի,
Որոնք, ինչպես բիբերի շուրջ,
Ասես դառնում սպիտակուց
Ու ցոլանք են տալիս ջրին:
Վախենում եմ նրա՛նց համար.
Վախենում եմ,
Որ մի գուցե հետքս նաև իրե՛նց տանեմ...
Վախենում եմ նաև հողի՛, հողի՛ համար՝
Մենախոսող ա՛յն մեծագույն ողբերգակի,
Ում «Լինելի թե չլինելը» այսօր արդեն բարձր է հնչում
Մինչև անգամ թեթևալիկ քանո՛ւ բերնով,
Որ վարակված ու վարակիչ անպ կարող է քշել-բերել,
Մշտաժիծաղ-գնգուն ձայնով և անձրևի՛,
Որ կարող է անմեղորեն օրհա՛ս փռել՝
Մանուկների երակներում արյունը ջուր դարձրնելով:
Քանի ես կամ՝
Թվում է, թե հողը դեռ չի՛ կործանվելու,
Թե չե՛ կուզե՞ք... այս վայրկյանիս ընկնեմ-մեռնեմ...

Վախենում եմ, որ գնալիս հետս աստղերի ցուքը տանեն
Եվ աչքերի գիշերական ու ծովական խորքը տանեն,
Կաքավների «կղա»-ն, երգի «լո-լո»-ն տանեն,
Հեռախոսի կարոտ ցրող «ալլո»-ն տանեն,
Մարդու հոգի կտցահարող աղջրկական քելքը տանեն,
Քարանձավի և փակուղու ելքը տանեն,
Տանեն մարդու գե՛նքը միակ՝
Խե՛լքը նրա,
Ու նա մնա անգե՛ն-անգո՛ր
Այս սասանվող հողի վրա՝
Մենախոսող ա՛յն մեծագույն ողբերգակի,
Ում «Լինել թե չլինելը» լսո՛ղ է պետք,
Գոնե լսո՛ղ, լսո՞ւմ եք ինձ, գոնե լսո՛ղ...
Վախենում եմ սրա՛ համար, թե չէ՛ կուգե՞ք
Ձեր աչքի դեմ ընկնեն-մեռնեն այս վայրկյանիս...

22.X.1962թ.

Երևան